

ikke i vort Forslag. Har Ministeren sagt det, eller har han ikke sagt det? Jeg skal til Støtte for Hukommelsen oplyse, at Ministeren har sagt det paa adskillige Møder. Det er de Punkter, som jeg har omtalt. Endvidere indeholder Interviewet to Hovedpunkter, en Beregning over den Styrke, som er nødvendig efter Verdenskrigens Erfaringer, saaledes som Ministeren opfatter dem, til Forsvar af Danmarks Sydgrænse. Har Ministeren omtalt dette Spørgsmaal, eller har Ministeren ikke? Jeg skal til Støtte for Hukommelsen oplyse, at Ministeren har fremsat ganske lignende Beregninger paa flere Møder, hvor jeg har været til Stede. Og endelig den sidste Bemærkning, som har Overskriften „Et fiktivt Forsvar“, hvor Ministeren efter Interviewerens Fremstilling siger: Det kan ikke nytte noget, at Danmark med Ordningen af 1922 i sin Haand vil paastaa, at det har gjort, hvad det kunde, thi det vil Udlandet ikke tro. Har Ministeren sagt dette, eller har Ministeren ikke? Jeg skal til Støtte for Hukommelsen oplyse, at Ministeren har sagt dette ganske tilsvarende paa flere Møder, hvor jeg har været til Stede.

Jeg har nu gennemgaaet dette Interview Punkt for Punkt, jeg har overfor Ministerens valne Tagen-Afstand derfra sat min Paastand om, at Ministeren paa mange Møder, hvor jeg har været til Stede, har udtalt sig paa ganske tilsvarende Maade om de allerfleste af disse Spørgsmaal, og saa spørger jeg: Er det en værdig Form for en Ministers Imødegaelse af et saadant Interview, at Ministeren med disse Forhold, som han vil komme til at lade staa, som Baggrund siger: Dette Interview staar jeg ikke ved, og spørger: Hvorfor skulde jeg i et Interview sige det stik modsatte af, hvad jeg hidtil har sagt? Saaledes udtalte den højtærede Minister sig her i Aften, hvis jeg hørte rigtigt. Jeg maa sige, at jeg plejer ikke at være fattig paa Ord, heller ikke paa parlamentariske Udtryk af ret skarp Karakter, men jeg savner alligevel et parlamentarisk Udtryk for at karakterisere ensaadn Behandling af Kendsgerninger.

Jeg skal endvidere slaa fast, at ingen, hverken Forsvarsministeren eller Udenrigsministeren, har forsøgt at benægte, at dette Lovforslag er i sin Art enestaaende, i den Forstand, at noget tilsvarende ikke

er fremsat af nogen Regering i Verden, som staar frit. Jeg har ikke faaet noget Svar paa, om dette Lovforslag skal forsøges gennemført i denne Samling, eller om det skal bevares til politisk Brug udenfor sit egentlige Formaal til senere Lejligheder, men derom vil maaske det ærede Medlem Hr. P. Munch, som jo plejer at svare paa Ministerens Vegne, give os Oplysning. Jeg skal slaa fast, at Ministeren ikke med et Ord har forsøgt at forsvare, at han har medtaget Søminer i dette Forslag, ikke med et Ord begrundet, hvorfor de humane Minekastere er forsvundet, ikke med et Ord gjort Rede for, hvorfor man skal have Undervandsbaade, ikke forsøgt at forklare mig, at disse i Virkeligheden er ufarlige, han har end ikke sagt os, om de maa dykke, eller om de skal blive i Overfladen.

Jeg skal slutte med at sige, at den højtærede Forsvarsministers Begejstring for Locarno har givet sig besynderlige Udslag. I 1922 fremsatte Socialdemokratiet et Forslag om Afrustning, som kostede 7½ Mill. Kr. aarlig. I Fjor, da der ikke forelaa noget Locarno, fremsatte Ministeren et Forslag, som lød paa 11½ Mill. Kr., og som havde korte Geværer og humane Minekastere. I Aar har vi Locarno, og man faar er Forslag paa 17½ Mill. Kr. med Søminer og Undervandsbaade og Artilleri. Hvis dette ikke er en stærk militaristisk Udvikling, ved jeg ikke, hvorledes jeg skal karakterisere det, og hvis man ikke maa sige, at den højtærede Forsvarsminister har bevæget sig ikke paa tværs af, men stik mod Udviklingen ude i Verden, forstaar jeg ikke ret meget af det hele.

P. Munch: Den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Brosen) har overfor Bemærkninger fra min Side kun fremsat faa Udtalelser, som ikke allerede er tilstrækkelig belyst gennem tidligere Forhandlinger. Jeg skal derfor kun knytte nogle faa Bemærkninger til, hvad det ærede Medlem her har fremført. Det ærede Medlem hævdede, at den Nedgang i vore Militærudgifter, som har fundet Sted i Sammenligning med Tilstanden forud for Krigen, først var gennemført ved Militærordningen af 1922. Jeg kan ikke give det ærede Medlem Ret deri. Rundt regnet tror jeg, man tør sige, at hvis vi havde beholdt Militærordningen fra før